

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 255/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného FAKTOR Legal, s. r. o., Bárdošova 2/A, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 24C/16/2022-112 z 1. marca 2023 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/39/2023-137 z 11. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava V [teraz Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“)] č. k. 24C/16/2022-112 z 1. marca 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2Co/39/2023-137 z 11. októbra 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom pôvodne okresným súdom sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal proti žalovaným v 1. a 2. rade zaplataenia 4 730 eur s príslušenstvom.

3. Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby sťažovateľom (I. výrok), sťažovateľovi vrátil krátený súdny poplatok za podanie žaloby (II. výrok) a rozhodol o náhrade trov konania (III. výrok).

4. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol napadnutým uznesením, ktorým napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. e) a f) CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4Cdo/69/2024 z 23. januára 2025 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu, pričom namieta, že sudkyňa súdu prvej inštancie na neho na pojednávaniach uskutočnených 28. novembra 2022 a 1. marca 2023 vyvíjala nátlak, aby vzal svoju žalobu späť a súčasne ho v rozpore so zákonom vyzývala na späťvzatie žaloby, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní v neprospech sťažovateľa. Takýto postup okresného súdu považuje za „protizákonný“. Zároveň tvrdí, že spor rozhodovala na okresnom súde vylúčená sudkyňa, keďže vzhľadom na jej pomer k sťažovateľovi a nátlak, ktorý na neho vyvíjala, možno mať odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti. Krajskému súdu vytýka, že napriek zjavným porušeniam základných práv a slobôd sťažovateľa v prvoinštančnom konaní nevykonal žiadne opatrenia na odstránenie týchto nedostatkov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

10. K rovnakému záveru o nedostatku právomoci ústavný súd dospel, aj pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá je nasmerovaná proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu.

11. Z príloh, ako aj samotného textu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) CSP, namietajúc vady zmätočnosti spočívajúce v zaujatosti sudkyne súdu prvej inštancie a jej nesprávnom postupe pri zastavení konania. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné (pozri bod 6). Z obsahu predmetného rozhodnutia je zrejmé, že sťažovateľ v podanom dovolaní uplatnil identickú argumentáciu, akú predostiera v ústavnej sťažnosti, pričom s touto argumentáciou sa najvyšší súd relevantne vysporiadal.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že tak jeho judikatúra, ako aj ESLP považuje právo na spravodlivé súdne konanie za „výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok (m. m. III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016). Rešpektujúc už zmienený princíp subsidiarity, konštatuje, že v popísanom prípade bol najvyšší súd nepochybne tým orgánom právnej ochrany základných práv a slobôd, ktorý bol oprávnený posúdiť (a aj posudzovať) námietky sťažovateľa týkajúce sa tvrdého zásahu do jeho práv súdmi nižšej inštancie, a to na základe uplatneného mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania). Ak potom sťažovateľ uplatňuje v ústavnej sťažnosti vo svojej podstate totožné námietky, aké uplatnil aj v podanom dovolaní, pričom oba tieto sťažovateľom uplatnené právne prostriedky smerovali/smerujú proti tomu istému rozhodnutiu odvolacieho súdu, resp. prvoinštančného rozhodnutia, bolo výlučnou procesnou možnosťou sťažovateľa v zmysle už uvedeného princípu subsidiarity urobiť predmetom ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutie o dovolaní. Sťažovateľ však rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania v ústavnej sťažnosti nenapadol a najvyšší súd ani neoznačil za porušovateľa svojich práv. V sťažnostnej argumentácii predmetné rozhodnutie o dovolaní iba spomenul ako informáciu, že mimoriadny opravný prostriedok podal bez uvedenia akejkoľvek argumentácie o neústavnosti výsledku dovolacieho konania.

13. V prerokúvanej veci tak nebola daná právomoc ústavného súdu podrobiť ústavnému prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu, a to ani na základe § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ všetky podstatné námietky mohol uplatniť a napokon aj uplatnil v rámci dovolacieho konania. V ústavnej sťažnosti pritom ani netvrdí, že niektorú sťažnostnú námietku uplatniť nemohol už v konaní vedenom najvyšším súdom.

14. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde (obdobne IV. ÚS 47/2022, IV. ÚS 170/2022, I. ÚS 500/2022).

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu